

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobce: **V. K.**, narozený dne -
t. č. na adrese -
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 26. 6. 2018, č. j.: OAM-33/ZA-ZA12-K02-2018

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 26. 6. 2018, č. j.: OAM-33/ZA-ZA12-K02-2018, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 6. 2018, č. j.: OAM-33/ZA-ZA12-K02-2018, jímž mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

2. Žalobce v žalobě namítal, že nebyl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci, rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění a je proto nepřezkoumatelné; též výroková část není korektní. Výroková část je nedostatečně konkrétní a určitá, nesplňuje zákonné požadavky, účastník není náležitě definován a ve výroku chybí zákonná ustanovení, dle nichž bylo rozhodováno. Věcně a místně příslušný správní orgán není ve výroku definován. Důvody pro neudělení azylu nejsou řádně posouzeny a odůvodněny, správní orgán nezohledňuje žalobcem shromážděné podklady a neváže je k aktuální žalobcově situaci. Žalobce opakovaně kritizoval státní představitele, byl obviněn ze separatismu, je vyšetřován SBU a hrozí mu vysoký trest odnětí svobody; ve vlasti panuje korupce a neexistují záruky spravedlivého procesu. O pomoc na jiné státní orgány se neobrátil, jelikož státní moc kritizoval. Soudy, policie a státní zástupci jsou pod kontrolou politické moci. Podklady nevyvrací žalobcovy obavy. Policie používá mučení, a to i za účelem přiznání v trestním řízení; opozice je pronásledována, trestní řízení jsou zahajována selektivně s odpůrci režimu. Žalovaný ignoruje shromážděné důkazy. Žalobci svědčí azylový důvod dle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu, žalovanému přdestřel jasný a konkrétní azylový příběh; žalovaný měl sám aktivně zjistit skutečný stav věci, místo toho žalobcova tvrzení bagatelizoval, v pochybnostech mělo být rozhodnuto v žalobcův prospěch. Žalobci měl být udělen azyl dle § 12 zákona o azylu. Zapojení žalobce do protivládní činnosti je samo o sobě způsobilé k udělení azylu, zvláště s ohledem na rozsah perzekuce všech odpůrců režimu v jeho zemi původu.
3. U žalobce prokazatelně existují důvody hodné zvláštního zřetele dle ustanovení § 14 zákona o azylu. Situace jeho rodiny i okolnosti návratu jsou složité, domoci se spravedlnosti je nemožné. Poměry osob ozývajících se proti vládnoucí třídě jsou špatné; postupy ukrajinských represivních složek představují další potíže, jsou namísto obavy o zdraví i život žalobce. Žalobci svědčí i doplňková ochrana dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť mu s ohledem na podklady rozhodnutí hrozí ve vlasti skutečné nebezpečí vážné újmy, spočívající v systematickém pronásledování či věznění v nelidských podmínkách; žalovaný se těmito okolnostmi nezabýval, své závěry řádně neodůvodnil a obavy žalobce nepřípustně bagatelizuje.
4. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Napadené rozhodnutí je zákonné, všemi tvrzenými okolnostmi se žalobce zabýval, námitky nejsou žalobním bodem. Obavy žalobce z SBU nejsou důvodné, nebylo v jeho věci zahájeno oficiální vyšetřování, nebylo mu sděleno obvinění a nebyl zadržen ze strany SBU na základě zatykače. Obavy z pronásledování a uvěznění za aktivity na soukromých stránkách jsou ničím nepodložené, žalobce může využít vnitrostátní ochrany v zemi původu, což neučinil. Žalobce se mohl seznámit s podklady rozhodnutí, ale žádné námitky proti nim neuvedl. Pro udělení azylu neexistují důvody, žalobce nebyl politicky aktivní. Žalobce chtěl obejít instituty obecného cizineckého práva. Obavy z SBU jsou ničím nepodložené; rozpory v žalobcově azylovém příběhu jsou zásadní, stejně jako opakované změny výpovědí, uvěznění se obává až nyní. Žalobce svá tvrzení neobjasnil a nijak nepodložil. Nic nesvědčí o hrozbě vykonstruovaného trestního stíhání. Nejsou u něj dány důvody hodné zvláštního zřetele. Nebezpečí vážné újmy musí být skutečné. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).
7. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 SŘS.
8. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce, občan Ukrajiny, poskytl dne 26. 1. 2018 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Uvedl, že je ukrajinské národnosti, náboženským vyznáním křesťan (člen pravoslavné církve), je schopen se dorozumět česky, nedisponuje politickým přesvědčením, nikdy nebyl členem politické strany ani nebyl nijak politicky aktivní; je svobodný, má přítelkyni a nezletilou dceru, obě jsou občanky Ukrajiny a v ČR mají trvalý pobyt. Ve vlasti naposledy bydlel v Zakarpatské oblasti. Do ČR přijel roku 2014 autobusem z Ukrajiny. V minulosti pobýval v ČR od roku 2009, roku 2009 měl české pracovní vízum a roku 2014 měl pracovní vízum polské. O udělení mezinárodní ochrany dosud nežádal. Je zdravý a nebere žádné léky. O mezinárodní ochranu žádá, protože se obává věznění na Ukrajině pro své současné postoje proti vládě, v ČR má přítelkyni s dítětem. To jsou všechny jeho důvody.
9. Během pohovoru vedeného dne 26. 1. 2018 žalobce dále uvedl, že má ve vlasti matku a sestru v U., s otcem není v kontaktu. Do ČR přijel, jelikož si chtěl najít lepší práci a změnit svůj život. V ČR měl povolení k pobytu do roku 2013. Od roku 2013 nepracuje, od léta 2013 do dubna 2014 pobýval střídavě ve vlasti a v ČR, do ČR se trvale vrátil v dubnu 2014. Pobyt měl do 2. 9. 2013, ale zmeškal lhůtu pro jeho prodloužení. V dubnu 2014 přicestoval na polské vízum s platností do 29. 9. 2014, pak si chtěl vyřídit rumunský pas, k čemuž zmocnil jednoho člověka, policie jej několikrát kontrolovala, ale vše bylo v pořádku, dne 15. 12. 2016 byl pas shledán falešným, byl mu uložen podmíněný trest na 20 měsíců. Obdržel výjezdní příkaz k opuštění ČR do 14. 1. 2018. Od konce roku 2012 začal vyslovovat názory na politickou situaci na Ukrajině, zveřejňoval je přes sociální sítě; protestoval proti vládě Janukovyče i Porošenka. Na internetové stránky dal v průběhu více než půl roku asi šest videí se svými názory, dnes už stránka neexistuje. Strýc pracující u policie mu začátkem roku 2014 sdělil, že se o něj zajímá SBU, protože se k ní dostala některá jeho videa. Proti SBU nemá cenu nic řešit, proto si vyřídil vízum a v dubnu 2014 odjel do Polska, asi po měsíci mu matka sdělila, že dostal výzvu od soudu, zásilku nepřevzala a sdělila, že žalobce odcestoval; neví, co bylo obsahem dopisu. Dva dny po první výzvě přišla policie a provedla u nich domovní prohlídku, nic nenašla. V průběhu dvou až tří měsíců mu chodily další výzvy soudu. Ukrajinu navštěvoval několikrát ročně, ale potíže s policií ani státními orgány neměl. Obává se uvěznění za své výroky; známý pracující na prokuratuře mu sdělil, že je na něj vydán zatykač a hrozí mu 8 let vězení, byl obviněn ze separatismu, obrana před soudem je těžká, stejně vás odsoudí. O mezinárodní ochranu nepožádal roku 2014, neboť očekával zajištění rumunského pasu. Při vyřízení polského víza ani při vycestování z vlasti potíže neměl. V protokolu o vyjádření účastníka řízení o správním vyhoštění ze dne 15. 12. 2016 uvedl, že vycestuje dobrovolně a neřekl nyní uváděné skutečnosti, jelikož se jej na ně nikdo neptal.
10. Během doplňujícího pohovoru vedeného dne 14. 3. 2018 žalobce dále uvedl, že na Ukrajinu nevycestoval, neboť nesouhlasil s výjezdními příkazy, jež mu byly uděleny dne 4.1.2017, 29.9.2017 a 3.1.2018. Od roku 2014 ještě za Janukovyče začal vyslovovat politické názory na situaci na Ukrajině. Žalobci bylo předestřeno, že v předchozím pohovoru uváděl psaní svých názorů na internetové stránky od konce roku 2012 zhruba půl roku; na Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

otázku, zda tedy své názory projevoval do poloviny roku 2013, odpověděl, že o tom mluvili i s kamarády v přírodě, o natáčení nevěděl, své názory prezentoval na sociálních sítích i během pobytu v ČR, když mu začaly domů chodit dopisy, došlo mu, že se o něj opravdu zajímají. Na internetové stránky psal nesouhlas s Janukovyčovou i Porošenkovou vládou, chtěl-li být rádoby státy samostatné, ať si vše vyřeší samy. Videá natáčel kamarád S., znal ho už ze školy, jeho příjmení nezná. Prý je separatista; jen kvůli vyslovení svých názorů. Dokument o povolení policejní prohlídky má doma, může jej doložit; k doložení této skutečnosti byl žalovaným vyzván, k čemuž mu byla stanovena jednoměsíční lhůta. K prohlídce došlo asi na konci března 2014; další prohlídky se nekonaly; má strýce u policie, řekl mu, že po něm jdou a měl by vycestovat. Obsah výzvy k soudu nezná, ale byl to dopis od prokuratury, proto mu to bylo jasné, před doručením dopisu měl prohlídky, volali domů jeho příbuzným, ptali se, zda neví, kde se schovává. Z prokuratury mu přišlo asi 8 dopisů. Po jeho vycestování roku 2014 jim asi půl roku volala policie. Od poloviny roku 2014 už příbuzné ukrajinské orgány nekontaktovaly. Obviněn ze separatismu byl pro publikaci svých soukromých názorů. Osobně jej neobvinili, vychází ze strýcových slov, prý na něj zahrnuli paragraf o separatismu. Své názory prezentoval od konce roku 2012 na Ukrajině a v ČR, kde je přestal prezentovat asi v březnu 2017. Žalovaný žalobce vyzval, aby do jednoho měsíce doložil dopisy, jež mu přišly z prokuratury. Kontakt s rodinou ve vlasti se snaží omezit na minimum, aby to nezjistila prokuratura; jednou za měsíc volá matce. Při posledním vycestování z vlasti žádné potíže na hranicích neměl. V den, co opustil vlast, k nim přišli dva policisté a ptali se po něm. Zajímá se o něj SBU, o tom jej varoval strýc. Pokud by nedostal azyl, bude muset vycestovat, neví, co má dělat, chce si jakkoliv zlegalizovat pobyt, bojí se vrátit do země původu; jak mu bylo sděleno, dokud je s ním vedeno řízení o azylu, nemůže si legalizovat pobyt jinak. Pokud by si mohl legalizovat pobyt jinak, využil by jiné prostředky, rád by to zkusil.

11. Dne 21. 6. 2018 se žalobce mohl seznámit s podklady rozhodnutí. S podklady se seznámil, ale nechtěl navrhnout jejich doplnění, vyjádřit se ke zdrojům informací a způsobu jejich využití ani uvést nějaké skutečnosti či nové informace. Sdělil, že k zprávám nemá co dodat.
12. Dále soud přistoupil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.
13. Předně je nutno uvést, že žalobcův azylový příběh je nevěrohodný, a to pro značné rozpory ve výpovědích. Samou podstatou žalobcova azylového příběhu bylo vyslovování politických názorů; dále v azylovém řízení uváděl už jen soukromé a rodinné důvody. V Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu vyjádřil obavu z věznění na Ukrajině pro své postoje proti současné vládě; během pohovoru dne 26. 1. 2018 tvrdil, že své politické názory začal vyslovovat od konce roku 2012 přes sociální sítě, nejprve šlo o názory proti prezidentu Janukovyčovi, poté i Porošenkovi, na internetových stránkách psal o nesouhlasu s řešením vlády ohledně Krymu, Doněcku a Luhansku, obsahem stránek byla i videa natočená s kamarády, videí bylo asi šest, dále však sdělil, že své názory prezentoval asi tak jednou za měsíc v období půl roku. V doplňujícím pohovoru dne 14. 3. 2018 žalobce uvedl, že své politické názory vyslovoval až od roku 2014, podle svého posledního vyjádření prezentoval své názory od konce roku 2012 a přestal s tím až v březnu 2017.
14. Tvrzení žalobce obsahují i další výrazné rozpory, např. jak sdělil v pohovoru dne 26. 1. 2018, v ČR od roku 2013 nepracoval, v doplňujícím pohovoru dne 14. 3. 2018 však uváděl, že pracovní činnost vykonával ještě roku 2014, dále dle údajů sdělených při Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

pohovoru dne 26. 1. 2018 mu známý, který pracuje na prokuratuře, sdělil, že je na žalobce vydán zatykač a hrozí mu osm let vězení, dle údajů v Protokolu o doplňujícím pohovoru ze dne 14. 3. 2018 mu měl o zahájení trestního stíhání a obvinění ze separatismu říci strýc a dále mu přišly výzvy od prokuratury k soudu; přestože žalobce zmínil výzvy od prokuratury, vůbec se nezmiňoval o svém známém, jenž měl dle tvrzení ze dne 26. 1. 2018 na prokuratuře pracovat. Žalobcovy výpovědi trpí i dalšími rozpory, na které upozorňuje žalovaný v napadeném rozhodnutí. Přitom oba pohovory byly od sebe časově vzdáleny necelé dva měsíce, je tudíž stěží představitelné, že by takovéto rozpory byly zapříčiněny změnou paměťové stopy u žalobce, jenž je zdravý, plně svéprávný a v produktivním věku. Během doplňujícího pohovoru dne 14. 3. 2018 žalobce uváděl, že může doložit kopii povolení k domovní prohlídce a dopisy a výzvy z prokuratury, žalovaný mu k tomu stanovil jednoměsíční lhůtu, která však marně uběhla, žalobce se o uvedených dokumentech nezmiňoval ani během seznámení se s podklady rozhodnutí dne 21. 6., ani do konce azylového řízení, a o existenci těchto dokumentů se dosud nezmiňoval ani v řízení před soudem. Nevěrohodnost celého azylového příběhu žalovaný reflektoval v napadeném rozhodnutí a k této skutečnosti přihlédl při posuzování jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany.

15. O účelovosti podané žádosti svědčí pobytová historie žalobce, který naposledy opustil vlast v dubnu roku 2014 na základě polského pracovního víza s platností do dne 29. 9. 2014, po vypršení platnosti víza si obstaral padělaný rumunský pas, což bylo odhaleno dne 15. 12. 2016 a následně byl odsouzen za padělání a pozměnění veřejné listiny dle ustanovení § 348 odst. 1 trestního zákoníku k desetiměsíčnímu podmíněnému trestu odnětí svobody, poté byl správně vyhoštěn a po neúspěšném odvolání mu byl vydán výjezdní příkaz s povinností vycestovat nejpozději dne 14. 1. 2018. Dne 12. 1. 2018, téměř čtyři roky po opuštění vlasti, ale zato dva dny před koncem doby pro opuštění ČR podal svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany; ze spisu nevyplývá, že by se v předchozích veřejnoprávních řízeních, jež s ním byla v ČR vedena, žalobce jakkoliv azylově relevantně zmínil o svých obavách z ukrajinských státních orgánů. Přitom ze zpráv o zemi původu obsažených ve správním spisu nelze dovodit zásadní zhoršování ukrajinských bezpečnostních, politických ani jiných poměrů v poslední době, tím méně pak na západě země, odkud žalobce pochází.
16. I takto podaná žalobcová tvrzení by mohla mít jistou relevanci ve vztahu k udělení mezinárodní ochrany, pokud by se ukázalo, že občané Ukrajiny jsou ve vlasti za běžných okolností pronásledováni či jim hrozí vážná újma ze strany SBU. Tak tomu ovšem není. Zprávy obsažené ve správním spisu popisují různé případy nezákonností, jež lze podřadit pod ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, avšak jedná se o méně časté případy, k nimž docházelo na východní Ukrajině, a to v bezprostřední souvislosti s ozbrojeným konfliktem vůči osobám podezřelým z členství v ozbrojených skupinách. Žalobce žil před odjezdem z vlasti v Zakarpatské oblasti, tj. v nejzápadnější části Ukrajiny značně vzdálené od rizikových oblastí na východě země. Co se týče projevení názorů, vyznačuje se ukrajinské mediální prostředí pluralitou a otevřenou kritikou vlády a svoboda projevu je obecně dodržována (vizte souhrnnou Informaci Odboru azylové migrační politiky ze dne 22. 1. 2018), v některých případech bývají některé projevy stíhány, avšak z uvedených konkrétních případů jde toliko o jednotlivce, a to z řad novinářů či jiných mediálních pracovníků (vizte Zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 12. 12. 2017), zatímco žalobce měl publikovat své názory na soukromých stránkách, které již neexistují. Také Informace Amnesty International ze dne 22. 2. 2018 a Human Rights Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

Watch z 18. 1. 2018 zmiňují některé jednotlivé případy represí, jež však byly zaměřeny výlučně proti profesionálním médiím. Žalobce nadto během azylového řízení uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem politické strany ani nebyl nijak politicky aktivní.

17. Jde-li o doplňkovou ochranu dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu ve vztahu k obavám z mučení nebo jiného nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, je třeba při právním posouzení vycházet z právního názoru Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), jenž je inspirován judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Výklad písm. b) daného ustanovení je vystižen v rozsudku NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j.: 2 Azs 71/2006 – 82: *„Ve vztahu ke hrozbě nelidského a ponižujícího zacházení podle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod by pak muselo být splněno, že stěžovateli brozí „reálné nebezpečí“ takového zacházení. „Reálným nebezpečím“ (srov. rovněž § 14a odst. 1 zákona o azylu, jež užívá ve stejném významu slovní spojení „skutečné nebezpečí“) nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.“*
18. Soud se vzhledem k výše uvedenému ztotožnil s tvrzením žalovaného, když žádné reálné nebezpečí takového zacházení v případě žalobce neshledal.
19. S ohledem na předchozí odstavce nelze u žalobce identifikovat ani důvodné obavy z pronásledování z politických důvodů ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu. Přestože správní spis obsahuje rozsáhlé podklady o poměrech v zemi a velmi podrobně uvádí řadu nedostatků, nevyplývá z nich azylově relevantní pronásledování osob pro jejich politické přesvědčení, s výhradou určitých individuálních případů v mediální sféře a některých osob spjatých s boji na východní Ukrajině. Samotné trestní stíhání a i případné odsouzení osob bojujících proti územní celistvosti země, pak soud označuje za legitimní nástroj státu, jímž může bránit svou svrchovanost.
20. Nadto se žalobce ani nepokusil nalézt ochranu v zemi původu, přestože s ohledem na zprávy obsažené ve správním spisu nelze konstatovat, že by byla zjevně neúčelná. Stejně tak žalobcovi příbuzní žádné stížnosti vůči chování bezpečnostních složek neuplatnili. Přes všechna negativa zůstává Ukrajina demokratickým státem, jenž svým občanům poskytuje vnitrostátní ochranu, po žalobci proto bylo legitimní očekávat, aby se před podáním žádosti o mezinárodní ochranu o nalezení pomoci u ukrajinských státních orgánů alespoň pokusil. Udělení mezinárodní ochrany představuje subsidiární institut zakotvený pro případy, kdy selže i vnitrostátní ochrana.
21. Žalovaný svůj výrok o neudělení mezinárodní ochrany v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil a dodržel veškeré nezbytné procesní standardy. Žalovaný předně upozornil na četné rozpory a vnitřní nekonzistentnost žalobcova azylového příběhu, a to uvedením konkrétních rozporů na určitých místech i nevěrohodností azylového příběhu jako celku. Přesto však všechny důvody pro neudělení mezinárodní ochrany řádně posoudil a přezkoumatelně odůvodnil své závěry. Žalobcovo podstatné tvrzení o publikaci soukromých názorů shledal žalovaný značně nevěrohodným pro značné rozpory, navíc publikaci soukromých názorů na internetových stránkách bez dalšího šíření nepovažoval za důvod, proč by měl být žalobce pronásledován. Nedůvodnost žalobcových obav shledal žalovaný i v nečinnosti ukrajinských orgánů při žalobcovu opouštění vlasti v dubnu roku

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

2014. Jak žalovaný dále uvedl, své obavy z pronásledování založil žalobce na neověřených neoficiálních informacích a domněnkách; rovněž žalobce odkázal na vnitrostátní ochranu a upozornil na ekonomickou motivaci žalobcovy žádosti i žalobcova opakovaná porušení právních předpisů včetně norem trestního práva. V případě doplňkové ochrany neshledal žalovaný nebezpečí vážné újmy hrozící žalobci jako skutečné, přitom žalobce nevyužil vnitrostátní ochrany a toliko na základě subjektivního přesvědčení dospěl k závěru o její nedosažitelnosti; své obavy žalobce založil na informacích od soukromých osob a skutečné důvody podání žádosti byly výhradně ekonomické a rodinné.

22. Soud nemá, co by posouzení žalovaného vytkl ve smyslu žalobních námitek.
23. Pokud jde o tzv. humanitární azyl ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu, nelze žalobci přiznat ani ten, jelikož žalobcova situace není případem hodným zvláštního zřetele. Případy, kdy lze humanitární azyl udělit, tzn. kdy jde o případ hodný zvláštního zřetele, stručně popsal NSS ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j.: 2 Azs 8/2004 – 55: „*Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.*“
24. Žalobce je zdrav, svéprávný a produktivního věku, navíc na Ukrajině žádná humanitární katastrofa neprobíhá, neboť takové závažné úrovně nedosahuje ani situace vnitřně vysídlených osob z východu země. Očekávatelné ekonomické a sociální potíže nejsou případem hodným zvláštního zřetele, stejně tak jím nejsou ani rodinné či jiné soukromé vazby na území ČR. Důvodem hodným zvláštního zřetele není ani zhoršené právní prostředí v zemi původu.
25. Žalovaný se řádně vypořádal se svými závěry o neexistenci důvodů hodných zvláštního zřetele na s. 14 napadeného rozhodnutí, přičemž problematiku posoudil ze všech relevantních hledisek. Zaměřil se zejm. na žalobcovu rodinnou, sociální a ekonomickou situaci, jakož i jeho věk a zdravotní stav. Konečně žalovaný uvedl, že žalobce se v azylovém řízení humanitárního azylu ani nijak nedomáhal.
26. Soud neshledal ani zásadní vady výroku napadeného rozhodnutí, žalobce byl dostatečně individualizován svým jménem, příjmením, datem narození, státní příslušností i evidenčním číslem cizince, přitom v ČR nemá trvalý pobyt, aby jej bylo možno v napadeném rozhodnutí uvést. Výrok obsahuje též všechna ustanovení, podle nichž se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje (§ 12 - § 14b zákona o azylu), a označení žalovaného Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky.
27. Soud dále nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Při zjišťování skutkového stavu vycházel žalovaný např. z Informace Odboru azylové a migrační politiky ze dne 22. 1. 2018, ze Zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 12. 12. 2017 a z Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 11. 5. 2017 a 16. 5. 2018; tyto údaje pochází dle názoru soudu z nezávislých zdrojů a jsou dostatečně objektivní. Shromážděné podklady jsou přílehlavé na poměry žalobce, např. údaje o celkové politické a bezpečnostní situaci představují způsobilý podklad pro posouzení, zda se žalobce může pro svá vyjádření důvodně obávat pronásledování z politických důvodů. Podkladům nelze upřít ani aktuálnost, žalovaný se snažil zajistit údaje, jež by nejlépe vystihovaly poměry ke dni vydání napadeného rozhodnutí; více se zaměřil na aktuálnost podkladů, jež se vztahovaly k žalobcem uvedeným důvodům. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tak v žádném případě neporušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3 (ve spojení s § 2 odst. 4), § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 SŘ ani jiná ustanovení SŘ či jiných právních předpisů.

28. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.
29. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřipustná.

Praha 30. května 2019

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.